

POJĎTE, PANE, BUDEME SI HRÁT!

Letošní novinkou děčínského festivalu, a zároveň největším tahákem a lákadlem, je Dětský koutek.

Rok od roku se činoherní a hudební divadlo víc a víc vzdaluje generaci nejmenších. Je to trend, který se začal poslední roky projevovat už na Divadelní Třebíči. Simona Bezoušková, duchovní matka projektu Dětský koutek, nám prozradila:

„Myšlenku na děti v sobě nosím již dlouho. Nemohla jsem přenést přes srdce ztrátu nejroztomilejší skupi-

ny účastníků národní přehlídky. A letos konečně uzrály podmínky k tomu, že jsme mohli dát dětem zelenou.“

Dětský koutek se nachází v nejposlednějším patře děčínského divadla a po celém objektu ba i Děčíně jsou vesele barevné směrovky, které vás do něj bezpečně navedou.

Odpovědnými a zodpovědnými dozorcí oázy klidu, něhy a pohody jsou Magdaléna Hniličková a Zdenka Kotlíňková. Že odborný dohled a servis je základním kamenem úspěchu

DK nám osvětlil ředitel divadla Petr Michálek:

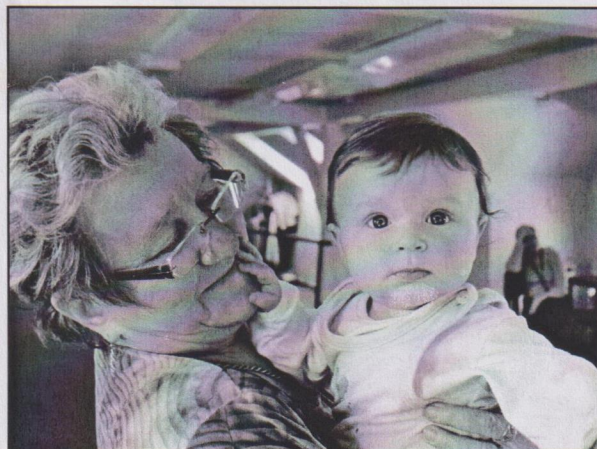
„Jak z vlastní zkušenosti vím, ponechají-li se malé děti (a nejen malé děti pozn.red.) bez dozoru napospas takovému množství hraček, hrozí nebezpečí, že jich použijí, k vlastní škodě, neadekvátním způsobem.“ Požádali jsme tedy Petra Michálka, aby názorně demonstroval jaká úskalí čekají na malé nezbedy při neorganizovaném hraní (např. doma, na ulici, v zoo... zkrátka kdekoli mino DK).
-jb-

Plyšový had se může stát škrtidlem, do kterého se nešťastná oběť zamoťává s každým zoufalým pokusem o osvobození víc a víc...

Děti neznalé dopravních předpisů jsou velmi častou příčinou dopravních nehod.

Ani Petrova demonstrace úskalí Dětského koutku neodradila toto statečné dítě od hraní. Respekt!

KDY JE AISLING CAROLINE, A JOHN JAKE, NEBO CHARLIE

Rozhovor s asistentkou režie Klárou Havránkovou

Marie Jones: Plný kapsy šutrů
AMADIS Brno
režie: Jitka Bednářová

Jak jste se dostali k této hře? Moc se u nás nehraje...

Kapsy plný šutrů u nás hraje pouze jeden profesionální soubor, Městská divadla pražská. Jeden z našich představitelů, Pepa Širhal, si ji vybral jako svou srdcovou roli, tak jsme zkusili zjistit, jestli je vůbec možné dostat práva pro amatérské soubory. Nakonec se nám je získat podařilo a přesto, že to je velmi náročná hra, rozhodli jsme se, že se do toho s plnou vervou pustíme.

Je hra napsaná pro dva herce nebo se jedná o vaši úpravu?

Je to napsané pro dva lidi, i když ne tak zjevně, asi by se to dalo zahrát i v plném počtu herců, ale tahle metoda je nejušpornější a hlavně dává nejvíc hereckých příležitostí. Hercům nabízí víc charakterů, spoustu hlasových i mimických možností, co předvést.

Oba herecké party sice nabízejí velké možnosti, ale zároveň jsou dost náročné. Jakým způsobem jste během zkoušení pracovali?

Hlavním při zkoušení bylo postavit změny jednotlivých rolí a rozdíly mezi nimi, protože každý z herců má pět, šest rolí a bylo potřeba najít způsob, jak je odlišit. Nejtěžší nebyl text, to našim hercům problém nedělá, ale odlišit jednotlivé role, aby bylo poznatelné, kdy je Aisling, kdy je Caroline, John, kdy je Jake nebo Charlie...

Začínali jsme stavěním situací, ale hlavní byl nápad, že herci používají, jen to co mají na sobě, sundávají si kabáty, mění si čepice, otáčejí si je. To byl první moment, kdy nás napadlo, co by bylo ideální pro herce, nejsnazší pro situaci a také nejrychlejší, aby herci byli schopni na sebe rychle reagovat.

Co vy a Děčín?

Jsem tu poprvé a jsem docela i překvapená, jak hezké město Děčín je, zvláště teď na jaře. Je tu opravdu krásná příroda a hodně se tu opravuje, což je dobře. No, a divadlo? Krásné a skvělé zázemí.

Patří děti do koutku?

Já si myslím, že do koutku nepatří, protože děti jsme my, akorát v menším podání. A děti musí žít mezi námi.

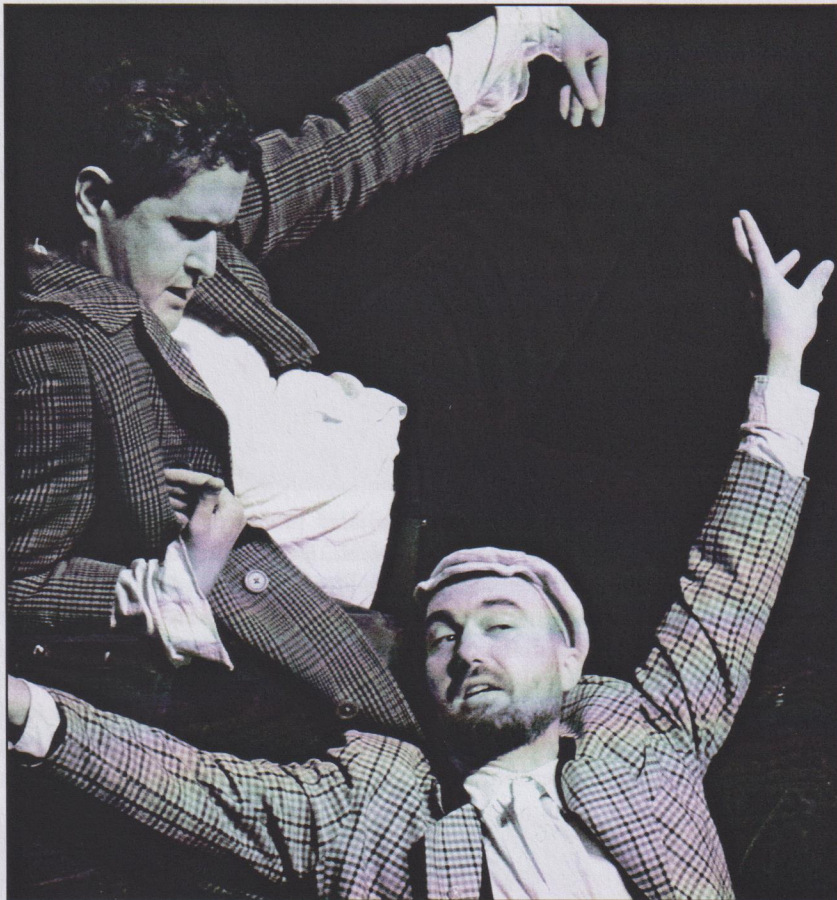
-jb-

VÝKŘIK ZE HRY

„Ta dobrá výchova, to je fakt kurevskej handicap!“

TRAGICKÝ TÓN SE OBJEVUJE NAJEDNOU A NEPŘIPRAVEN

Divadelní Děčín byl včera dopoledne zahájen představením hry Marie Jones Plný kapsy šutrů v provedení DS Amadis z Brna. Hra irské scénáristky a herečky je rozhodně zajímavá. Jejím hlavním tématem jsou lidské sny – na jedné straně sny skutečné vycházející z reality a na druhé straně sny falešné, které nám jsou podsouvány a manipulují s námi, což je v tomto případě svět filmařského prostředí. Je to o tom, jak falešný sen může ovlivnit život člověka a jak mu může podlehnout. Tak jako se to stalo Seanovi, který uvěřil, že se stane velkou hvězdou a ztratil pojem, co je realita a co sen.

Tato tragická rovina je v textové předloze výraznější než v samotné inscenaci. Režisérka Jitka Bednářová se zaměřila více na komediální polohu, v tomto smyslu upravila i předlohu – v inscenaci je například více lascivností a také oba světy, které se střetávají, jsou zredukovány, neboť jsou zobrazeny černě – svět filmu a bíle – svět irské vesnice. V tomto

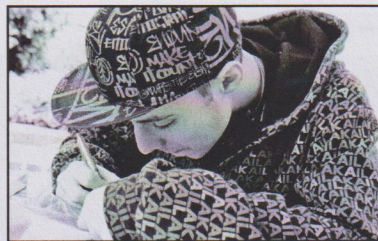
smyslu jsou posunuty i některé postavy (asistentka Aisling údajně spí s režisérem, hvězda Caroline svádí Jakea, ale v předloze ho potřebuje jen proto, aby ji naučil správnou výslovnost, bodygard je mentálně retardovaný...). Když potom v druhé části inscenace dochází ke smrti Seana a událostí okolo, tragický tón se objevuje najednou a nepřipraven a nemůže tak zafungovat v plné síle.

Všechny postavy jsou odehrány dvěma herci, kteří nejdříve představují kamarády z komparsu, Charlieho a Jakea a posléze všechny ostatní postavy. Děje se tak klipovým způsobem a střihy, postavy se mění jen znakem. Řád proměn postav je někde narušen tím, že se neděje před námi, ale herec odchází do portálu. Přestože některé proměny se dějí více v rovině vnějších prostředků než zevnitř postavy (v tomto směru se více daří Josefu Širhalovi), je inscenace této rozhodně ne snadné předlohy oceněníhodná.

-naex-

CHATROOM

aneb o čem se mluví mezi foyer a šatnou

Podle našeho názoru bylo toto představení velmi vtipné, emotivní a místy velmi vulgární, což představení dodávalo velmi vtipný ráz.

Studenti Evropské obchodní akademie

Neobvyklý zážitek, velice podařené a pěkné, nové, zábavné, moderně pojaté.

Příbyl Petr, student

Výborné představení. Spousta vtipů, zábavy. Kontakt s publikem stoprocentní. Jedno z nejlepších, co jsem mohl kdy vidět. Díky.

Pavel Prokopec, student

Kluci to jsou docela pěkní, ženský už míň pěkný, ale proč se chvílemi tak strašně pitvoří, když to nemají vůbec za potřebí, to nevím, ale kluci to pro mě zůstali hezcí, to jo.

Dáša Drátěná, první řada

Představení mě potěšilo. Mám rád jednoduché divadlo, když je svižné, vtipné, tady navíc s excelentním hereckým výkonem. Hra má hodně co říci dnešnímu člověku, který často žije virtuální realitou.

Pavel Panenka, Děčín

Představení s velmi složitým principem 2 herci – 10 rolí. To že nenudilo a divák se velmi dobře orientoval je známkou přehledného uchopení látky. Navíc se mi líbí, když se připomíná vzájemné propojení zdánlivě nesouvisejících osudů a dějů.

Vladimír Jindra, Děčín

BASY PIV SI KUPUJEME SAMI

Rozhovor s režisérem Tomášem Trumpešem

Gabriela Preissová:

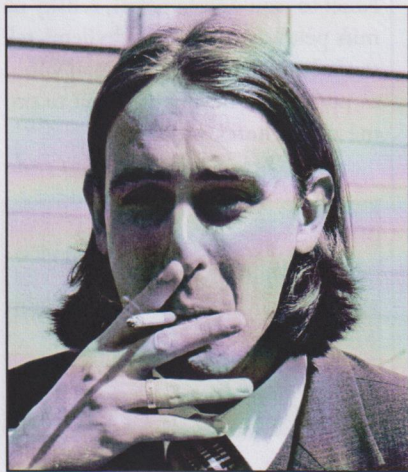
Gazdina roba

Divadlo NABOSO Boskovice

režie: Tomáš Trumpeš

Tomáš Trumpeš, režisér Divadla NABOSO z Boskovic, povoláním novinář mně na začátku rozhovoru uklidnil novinářskou formulkou, že není přece blbých otázek, ale jen blbých odpovědí, a že tedy před ním jako amatérský pisálek nemusím být v rozpacích.

Mám připravenou jen jednu otázku, je to špatně?

Ne, jedna stačí.

Dělá vám Černá hora sponzora?

Dobrá otázka. Dělá, ale napadlo nás to až po premiéře. A prošlo to. Basy si kupujeme sami, což je obtížný, ale že potřebujeme na představení tři, čtyři basy, si netroufám dát do grantu. Černá hora nám přispívá na cestu, když někam jedeme.

Hrál jste Kotlinovou a advokáta, i když podle jmen v programu to nese-dí, šlo jen o výjimečný případ?

Máme jednoho herce na stá-

ži ve Freiburgu. Drobnější role režisér zaskakuje, na ty větší by si samozřejmě netroufl. Režisér je nejhorší herec v souboru a ostatní se mu smějí.

Hráli jste už Maryšu, Gazdinu robu a Její pastorkyni najednou nebo chcete?

Chceme. Mělo by to být až úplně na závěr. Odpremiérovali jsme nejdříve Maryšu a jednu sezónu ji hráli, pak měla premiéru Gazdina roba, tu hrajeme teď a čerstvě je po premiéře Její pastorkyňa. Dohráváme Gazdinu a do toho přišla mateřská dovolená jedné herečky, ale určitě plánujeme zahrát trilogii v kuse.

Myšlenka trilogie byla už na počátku?

Skoro bych řekl, že ano. Do souboru přišla Jarka Šimáková (zpěvačka), která toužila po roli Maryši a já jsem chtěl zase vždycky dělat Gazdinu Robu, protože tu hru mám strašně moc rád. Když Jarka přišla i s Její pastorkyní, tak už z prvotních debat vyplynulo, že bychom mohli udělat trilogii a nápad jen rostl.

Takže spolupracujete společně i na dramaturgii a režii?

Pod dramaturgií trilogie jsme napsali s Jarkou oba dva. Na konceptu trilogie pracujeme společně, ale režijně už ne. Jednotlivé představení jsou provázány různými motivy. Samozřejmě jsme se snažili o to, aby motivy v inscenacích fungovaly samostatně, ale zároveň se opakují ve všech třech, nejtýpější

příklad propojení je, že hlavní roli ve všech třech inscenacích je Kačena Ušatá, kterou ušila Eva – krajčírka.

Co znamená Nirvana na horizontu?

Od začátku tam byl náš záměr protnout osud Evy – trochu ho přenést blíž k nám – skrze motiv osudu Kurta Cobaina, což je pro nás kulturní generačně-formotvorná kapela. Motiv sebevraždy se nám tam spojil, proto Nirvana v písních, proto přesun do 90. let, proto obrázek, který zároveň snad koresponduje s příběhem té hry, kdy lezou za bankovkami a tak.

Proč chlapi hrají ženský... Máte málo hereček?

Je to opět motiv, který se objevuje v celé trilogii. Z části to asi tak je, je těžké najít herečky pro roli starších ženských. Nechci použít slovo generační, ale jo, jsme generační divadlo. Máme obecně víc herců, než hereček a hodí se víc na staré báby, kord když je chceme zkarikovat.

V jakých novinách pracujete a jak jsem to zvládla?

Dělám kulturního redaktora v regionální týdeníku Boskovicko. Zvládla jste to báječně. Nebudeme si tykat?

Tomáši, patříš děti do koutku?

Nepatří.

-jas-

VÝKŘIK ZE HRY

„Mužskému všechno projde!“

PŘEDLOHA OKLEŠTĚNA, ALE SILNÝ PŘÍBĚH ZŮSTÁVÁ

Divadlo Naboso z Boskovic nastudovalo v rámci svého projektu Moravská trilogie Noci na rovinách jako druhou část tohoto projektu (po Maryše a před Její pastorkyní) hru Gabriely Preissové Gazdina roba, s níž se včera odpoledne představilo na děčínské přehlídce a šlo rozhodně o zajímavý pokus o výklad klasického textu. A to i přesto, že jsme si kladli řadu otázek a ne na všechny jsme dokázali najít odpověď.

Původní předloha je zredukována a okleštěna od vedlejších motivů, ale silný příběh zůstává.

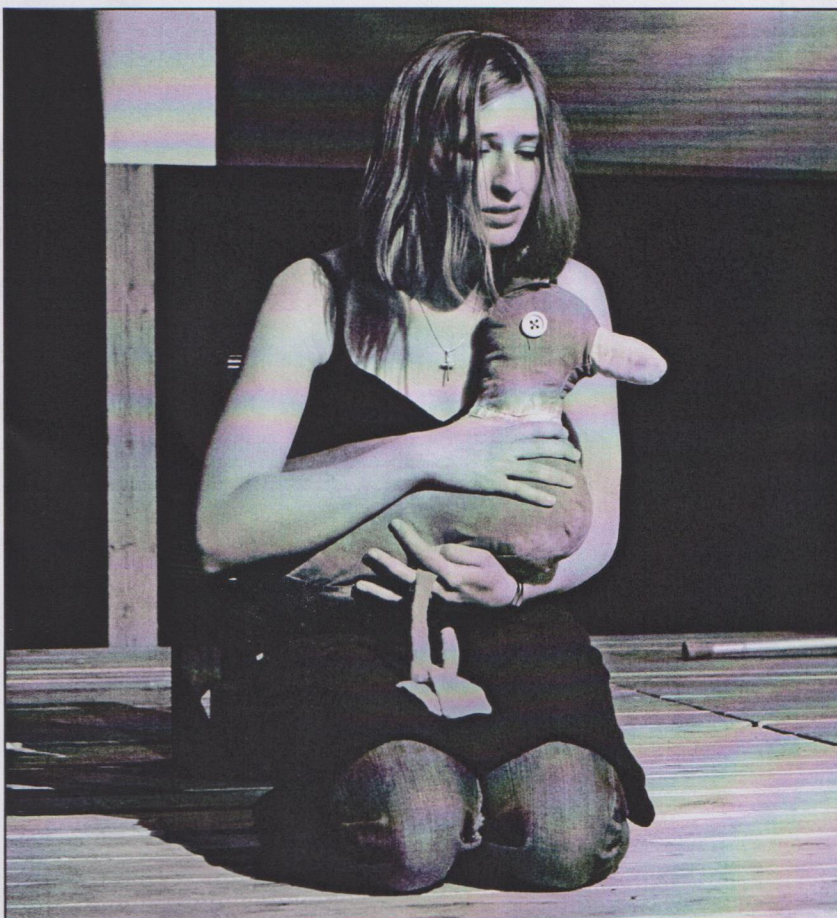
Odehrává se ale celý v současnosti či je to pohled dnešních mladých lidí na dobu, kdy se příběh skutečně odehrával a hledají spojitost s dneškem? Kdo je zpěvačka? Hned v úvodu oznamuje, že půjde o divadlo na divadle a v průběhu inscenace pak několikrát komunikuje s Evou: je její alter ego? Kamarádka (část replik této postavy z předlohy přejímá)? Nebo zpovědník? A o čem mají vyprávět rozdíl v kostý-

mování a v hereckých prostředcích (od karikatury až po psychologii)? Jakou úlohu ve smyslu výpovědi hraje zvolená hudba? Proč se Eva gestem odsuzujícím postoj společnosti obrací do diváků, ale pak jde mezi ně a hovoří z jejich uskupení směrem k jevišti? Proč, když to má být divadlo na divadle, herec hrající Kotlibovku odchází do zákulisí, aby se převlékl za advokáta? A kdy jsou herci sedící či stojící mimo pódium za herce a kdy za postavy?

Vnímáme spíše sled jednotlivých nápadů, než jejich zřetelnou spojitost. Trochu karikující pohled na všechno, co se děje – s výjimkou Eviny sebevraždy. V okamžiku, kdy si nasadí brýle, je jasné, že všechno zabalila.

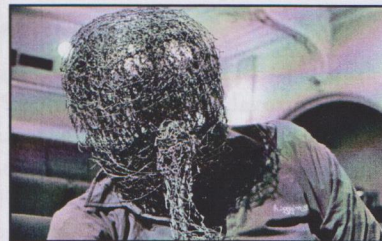
I přes všechny otázky a úvahy ale z inscenace vnímáme, že to co se děje, není nahodilé. Že soubor ví, co chce sdělit. Ale prostředky, které pro sdělení svého vnitřního tématu zvolil nám neumožnili tuto výpověď zřetelně přečíst.

-naex-

CHATROOM

aneb o čem se mluví mezi foyer a šatnou

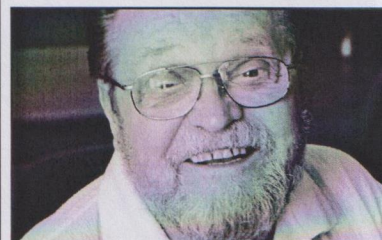

Nejdřív jsem si zavzpomínala na dobu, kdy jsem měla plakát Kurta v pokoji, kuchyni i na záchodě a pak jsem dostala děsnou chuť na pivo. Jo, mě to bavilo. Teda, musím říct, že si ta Eva za všechno může sama, měla si prostě hned zatančit s tím mladochem Mánkem a pak si ho vzít a byl by klid. Maryša by si samo vzala Samka a bylo by. A taky by to dřív skončilo, hned bych běžela domů a přečetla si tu Preissovou. To musela být baba!

Dáša Drátěná, první řada

Dalo by se vytýkat mnoho chyb, většina vyplývajících ze snahy v aktualizaci a přiblížení mladému publiku. Za pojetí matky, která byla jako pěst na oko, by režisér zasloužil naplácat. Ale hráli jako o život a silný text jim pomohl vytvořit značný účinek. A o to přece jde. *Pavel Panenka, Děčín*

Nejpůsobivější pořád v textové části, byť vypreparované původní předlohy. Ale co ten jazyk? Leckdy inscenace čpí silným formalismem až po karikaturní škleb. Proč takto zesoučasňovaná realizace?

Dušan Zakopal, Ostrava

HRÁT QUIJOTA JAKO SRANDU BY MĚ NEBAVILO

Rozhovor s režisérem Václavem Klapkou

Napsal jste si pro sebe roli, kterou jste si i zrežíroval, jak to bylo náročné?

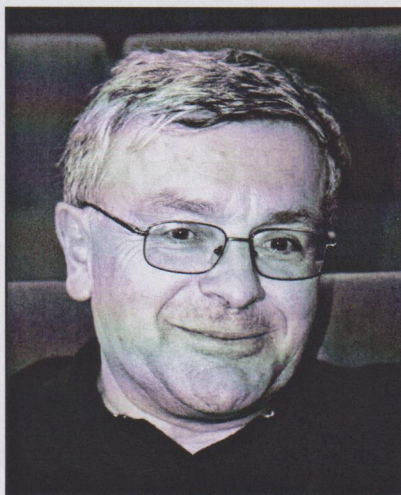
Tak když si píšete něco sám pro sebe, tak to tak náročné není, protože píšete to, co byste sám chtěl říct, co potřebujete říct. Mně to nepřípadlo těžké. Spíš je těžké hrát a režisovat. Hráť a psát, to ne. Ale režisovat se sám je vážně hrozné.

Co vás přimělo uchopit příběh Dona Quijota jiným způsobem?

Tak Quijote mě vzrušoval už hodně dávno. A já si myslím, že je to téma, které patří k Evropě od 16. století, kdy byl napsaný, a podle mě je pořád aktuální. A i když třeba už dneska nemáme inkvizici, tak temné stíny a hrozby tady jsou, proto mi připadlo logické v dnešní době dělat Quijota.

Jak jste přišel ke skloubení dvou příběhů, čerpal jste ještě z jiného pramene, než byl Servantes?

Ne, jen mi došlo, že hrát Quijota jako bohapustou srandu, jak se někdy dělá, by mě nebavilo. Pro mě je Quijote tragikomický, a aby byl i tragi tak v pozadí musí něco být. Něco, do čeho on může zasáhnout. Díky tomu,

že tam byl druhý, velký, tragický příběh, tak se Quijote stává skutečným hrdinou. Kdežto kdyby bojoval jenom proti nějakým větrným mlýnům, tak to by nebylo ono. Mlýny musejí mít nějakou konkrétní podobu.

Václav Klapka: Obři dona Quijota

Divadelní klub Jirásek Česká Lípa
režie: Václav Klapka

Jak dlouho jste zkoušeli?

Standardně. Tři měsíce. Ať zkoušíme komedii nebo tragédii, tak nemá cenu se s tím mazat. Zkoušíme jednou až dvakrát týdně, podle možností, protože lidé jsou hodně vytížení a je na to minimum času. Ale když se zkouší, tak se zkouší a troufám si říct, že lidé jsou profesionální v tom, že se neztrácí čas tím, že se nenaučí role a že si musíme vykládat nějaké elementární blbosti, takže se může rovnou jít na věc.

Máte i vy svoje větrné mlýny nebo obry?

Já myslím, že každý má svoje obry, ale nebyli by to moji obři, když bych je prozradil.

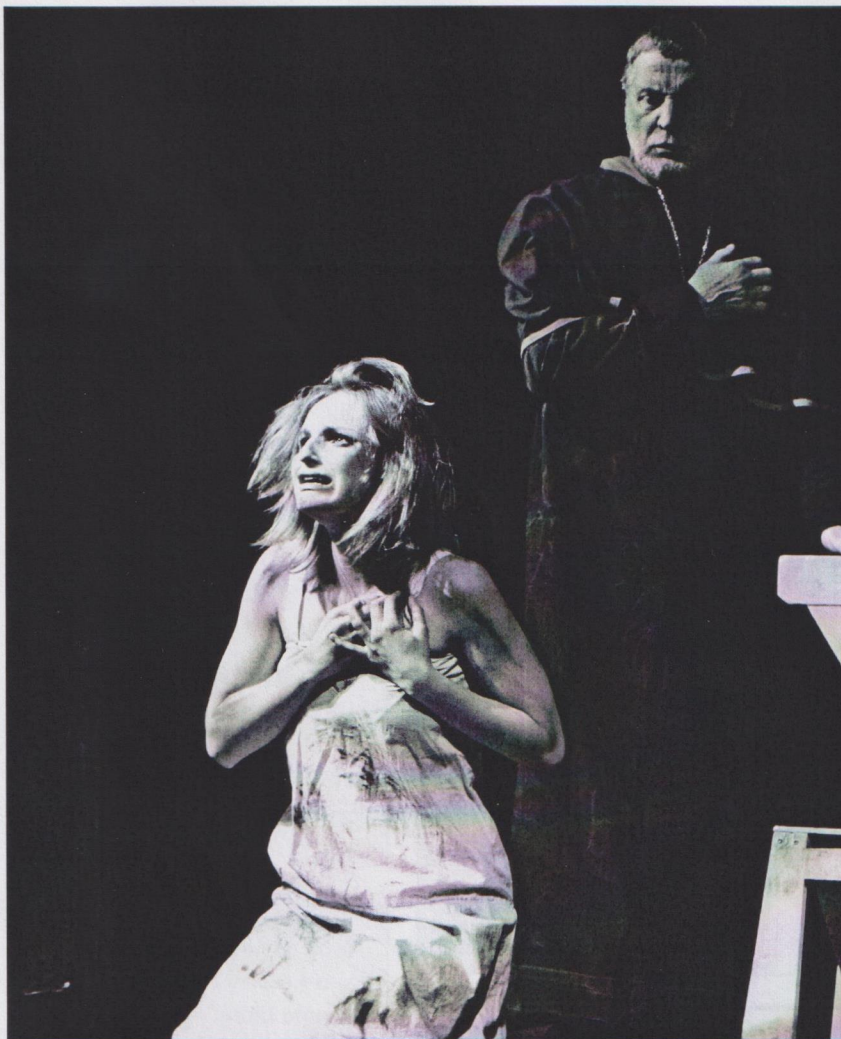
Patří děti do koutku?

Koutku lidové tvořivosti nebo koutku v polepšovně? Patří tam i tam. -jh-

VÝKŘIK ZE HRY

„Mnohokrát můžeš ztratit mnoho, ale jen jednou můžeš ztratit vše.“

PŘEDSTAVENÍ LZE POSTAVIT I NA TEZI

Když začalo včerejší představení hry Václava Klapky Obři dona Quijota a situace, kdy Don Quijot se Sancho Panzou zachránili zloděje, naložili jsme se na očekávání situací příštích. Toto očekávání se ale nenaplnilo. Pak už jsme vnímali jen didaktický tón, výkřiky, sdělování myšlenek a stavů, co je dobro a co je zlo...

To vše se odehrává ve scéně, která sice umožňuje jednoduché proměny, ale svou barevností ve spojitosti s poněkud didaktickým vyprávěním a se zvolenou hudbou evokuje spíše pohádku než nečernobílou hlubší poselství. Postavení inscenace na tezi je zřejmě záměrem Divadelního klubu Jirásek z České Lípy. S výjimkou jmenovaného okamžiku a situace, kdy je Juan donucen podepsat se pod osud někoho jiné-

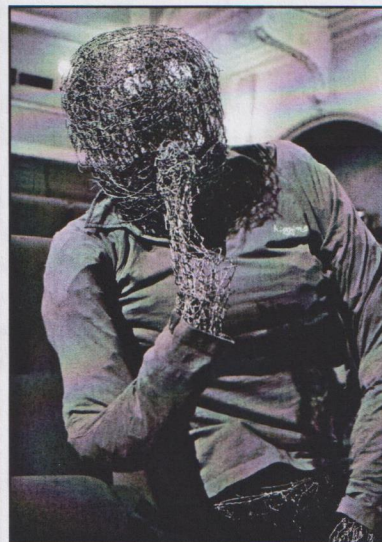
ho (jedná pod tlakem), už posloucháme jen popisy stavů a jednání. Jednotlivé postavy nemají v podstatě co hrát a konečná oběť Quijota působí hodně naivně. Ale i na tezi lze představení postavit, pokud si ovšem herci navzájem naslouchají a pokud divák cítí, že sdělované tezi věří. Tak tomu včera bohužel nebylo. Ve spojení se zbytečně dlouhými předěly a příchody a retardující hudbou pak nelze než konstatovat, že nás představení zkušeného českolipského souboru tentokrát neuchvátilo.

Může být, že se také minulo s dobou – za totality by téma, kdy někdo pod tlakem něco podepíše a ohrozí tak život někoho jiného, padlo na úrodnější půdu než v dnešní i přes všechny problémy přece jen svobodnější společnosti.

-naex-

CHATROOM

aneb o čem se mluví mezi foyer a šatnou

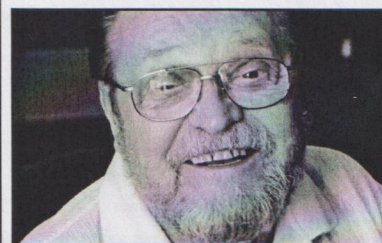
Mého Dona Chichotáčka, mého srdce ptáčka, představuji si trochu jinak...

Dáša Drátěná, první řada

Zkušený soubor, výtečné výkony, dobrá režie, dokonalá scéna. Co víc chtít? Snad aby hudba zněla trochu hlasitěji, což je drobnost. Těším se ale, až Václav Klapka zase napíše hru méně beznadějnou.

Pavel Panenka, Děčín

Neskrývá se pod zdánlivě tragikomickým příběhem ochránce bezbranných“ vážné politikum? Jsme připraveni na „obry“? Zaujala mě obzvláště autenticita Václava Klapky a Karla Bělohého.

Dušan Zakopal, Ostrava

POZNEJ POROTCE A VYHRAJ!

Vážení čtenáři, máme pro vás speciální soutěž s neuvěřitelnou a jedinečnou cenou! Říkali jste si někdy, že by vás teda moc zajímalo, jak že se ta porota radí o inscenacích, a že byste u toho chtěli být alespoň na chvíli třeba jako moucha?

No, tak pro vás máme dobrou zprávu, nemusíte se měnit v mouchu – stačí odpovědět na soutěžní otázku a vyhrát prestižní cenu celostátní přehlídky Divadelní Děčín 2009 – možnost nahlédnout v sobotu 23. května 2009 při rozboru do míst, kde se vše řeší, projednává, kde se horlivě debatuje.

KOLO ČÍSLO 1

Který z porotců / porotkyň se nachází na této fotografii?

Jako nápoděvu vám nabízíme odpověď dotyčné/ho na otázku:

Čím jsem chtěl/a být, když jsem byl/a malý/á?

Dlaždičkou. Tehdy u nás před domem právě dělali chodník z kostek a mně se líbilo, že uměli i obrázky.

Uzávěrka KOLA ČÍSLO 1 je dnes v 23:00!

Patříte mezi natěšený zvědavý hmyz? Napište nám, který z porotců se v dítěti na fotce skrývá. Ze správných odpovědí vylosujeme jednoho šťastlivce, který se může v sobotu těšit na exkurzi do míst, kam i Císař chodí pěšky.

V průběhu Divadelního Děčína vám nabídneme celkem pět kol, tedy celkem pět šancí na uhodnutí.

Své tipy napište na papír, připište své jméno a kontakt (mobil), a vložte do krabice s nápisem REDAKCE, kterou najdete v šatně.

CO SE DĚJE V ZÁKULISÍ

aneb povíme i to, co nevíme

Porota bez hlavy - Ještě než shlédla první inscenaci, přišla odborná porota o hlavu. Ředitel přehlídky Petr Michálek totiž při představování porotců před prvním představením opomněl existenci jejich předsedy Milana Schejbala. O několik hodin později, před seminářem v 16:00 pak pro změnu popřál všem Dobré dopoledne. Hlavu ale má prý v pořádku, jen ho bolí záda.

Módní policie Kobra 11 - Zkrácení o předsedu není jedinou ranou, která porotu zasáhla: scénografka Kateřina Baranowska přijela až na třetí představení. Oficiálně tvrdí, že její auto postihl defekt (asi ho uštkla kobra 11). Vrahem by ale mohl být kadeřník: Kateřina má totiž nový, úchvatný účes!

Vláda Obrázek Primátor - Ředitel divadla je dobrý kamarád primátora Děčína, dozvěděli se diváci při slavnostním zahájení z úst prvního muže města. Tak dobrý, že primátor má na akreditační kartičce napsáno: jméno Vláda Obrázek Primátor. „Usmívejte se,“ dodal primátor.

Smells Like Kombajn - Milovník zemědělské techniky se vyklubal z porotce Radvana Pácla. Při debatě o začlenění hudby kapely Nirvana do inscenace Gazdina roba se opakovaně snažil převést debatu na kombajny značky Kurt. Spojení Preissové s Kurtem Kombajnem ho ale prý nepřesvědčilo.

das

Zpravodaj XVIII. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Děčín 2009. Redakce: Lenka Novotná, Adam Doležal, Jan Hnilička, Vít Pokorný, David Slížek. Fotografie: Gabriela Vlková. Vydává Městské divadlo Děčín. Náklad 200 výtisků.

DNES

PÁTEK 15. KVĚTNA 2009

10.00 DS Hýbl při KC Česká Třebová / režie: Jiří Jireš
T.Š. Martinský, J. Turan, B. Krasomil: **Chlestakov**

14.30 Rozborový seminář

15.30 Divadlo SoLiTEater / režie: Divadlo SoLiTEater
Doug Wright: **Svou vlastní ženou**

19.30 Divadýlko na dlani Mladá Boleslav / režie: Petr Matoušek a spol.
Petr Matoušek a spol.: **Pít či nepít aneb Oč tu vlastně běží**

21.30 Rozborový seminář

ZÍTRA

SOBOTA 16. KVĚTNA 2009

10.00 Geisslers Hofcomoedianten Kuks / režie: Petr Hašek
Antonio Bioni, Apostolo Zeno: **Andromache**

12.00 Rozborový seminář

14.00 DS NaKoP Tyjatr Jihlava / režie: Petr Soumar
Fernando de Rojas, Milan Calábek:

Zavraždění sv. Celestiny, kuplířky z města Salamanky

16.00 Rozborový seminář

17.00 Divadlo PRKNO – SUZAT Veverská Bítýška / režie: Pavel Vašíček

Eduardo Rovner: **Společnost**

20.00 Divadlo Kámen / režie: Petr Macháček

Petr Macháček: **Opičí tlapa**

22.00 Rozborový seminář